

Sygn. akt II KK 595/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **A. B.**

skazanej z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 28 grudnia 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku Sądu Rejonowego w J.

z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze oraz braku rozstrzygnięcia o nawiązce i sprawę w tym
zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w J.**

UZASADNIENIE

B. została oskarżona o to, że w okresie od 2017 r. do dnia 21 grudnia 2019 r.
w C., pow. j., woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy o ochronie
zwierząt, znęcała się nad swoimi dwoma psami w ten sposób, że nie karmiła
ich wystarczająco, nie zapewniała należytych warunków bytowych i opieki

weterynaryjnej, wskutek czego doprowadziła do wychudnięcia zwierząt oraz śmierci jednego z nich.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt II KK (...), Sąd Rejonowy w J., uznał ją za winną popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania oskarżonej w dniu 14 lutego 2020 r. od godz. 8.40 do godz. 10.27 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności do sprawy zaokrąglony do pełnego dnia równy jest dwóm dniom kary ograniczenia wolności. Sąd orzekł też przepadek na rzecz Skarbu Państwa psa rasy mieszanej odebranego w oparciu o decyzję Burmistrza Miasta i Gminy Ż. z dnia 23 grudnia 2019 r.

Żadna ze stron postępowania nie zaskarżyła rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, stąd orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 10 grudnia 2020 r.

Kasację w sprawie wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść A. B., na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (Dz.U.2020.638 j.t.), poprzez wymierzenie oskarżonej kary 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym za popełnienie występu określonego w art. 35 ust. 1a wskazanej ustawy, podczas gdy za jego popełnienie przewidziana jest kara pozbawienia wolności do lat 3;

- art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U.2020.638 j.t.), polegające na nieorzeczeniu wobec oskarżonej nawiązki na wskazany cel związany z ochroną zwierząt, do czego sąd był zobowiązany,

skazując A. B. za popełnienie przestępstwa stypizowanego w art. 35 ust. 1a wskazanej ustawy” i wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w J..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez Prokuratora Generalnego kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie w trybie przepisu art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 35 ust. 1a w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2020 r., poz. 638 tekst jedn.), za popełnienie przestępstwa polegającego na znęcaniu się nad zwierzęciem, grozi kara pozbawienia wolności do lat 3. Natomiast ust. 5 wskazanego artykułu stanowi, że w razie skazania za przestępstwo z art. 35 ust. 1, 1a lub 2, sąd orzeka nawiązkę w wysokości od 1.000 zł do 100.000 zł na wskazany cel związany z ochroną zwierząt. Brzmienie powołanego przepisu określiła ustawa z dnia z dnia 6 marca 2018 r. o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy - Kodeks karny (Dz.U. z 2018 r. poz. 663.), a zmiana przepisów dotyczyła zarówno kary zasadniczej, jak i nawiązki. Wprowadzone zmiany obowiązują od dnia 19 kwietnia 2018 r.

W realiach rozpoznawanej sprawy oskarżona A.B. dopuściła się przypisanego jej przestępstwa w okresie od 2017 r. do dnia 21 grudnia 2019 r., a więc w czasie obowiązywania przepisów zmienionych ustawą z dnia 6 marca 2018 r. Stąd też Sąd Rejonowy w J. uznając ją za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, nie był uprawniony ani do orzeczenia wobec niej kary ograniczenia wolności (w szczególności bez zastosowania instytucji z części ogólnej Kodeksu karnego – np. art. 37a – czego nie uczynił), ani do zaniechania orzeczenia wobec niej nawiązki na cel związany z ochroną zwierząt. Wprawdzie początek zachowania oskarżonej miał miejsce w czasie obowiązywania przepisów łagodniejszych, które pozwalały na wymierzenie sprawcy kary ograniczenia wolności, a orzeczenie nawiązki wskazanej w art. 35 ust. 5 cyt. ustawy było fakultatywne, to jednak zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego „w razie zmiany ustawy w trakcie realizacji czynu ciągłego w sytuacji, gdy pierwsze

zachowanie objęte tym czynem popełnione zostało w trakcie obowiązywania ustawy starej, a ostatnie zachowanie popełnione zostało po zmianie ustawy, należy uznać, że cały czyn ciągły popełniony został pod rządami ustawy nowej” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2016 r., III KK 273/16, KZS 2018 nr 9, poz. 5, Legalis nr 1533087, czy z dnia 21 czerwca 2017 r., II KK 92/17, Legalis nr 1651448 oraz z dnia 27 czerwca 2019 r., IV KK 267/18, Legalis nr 2268114).

Naruszenie wskazanych przepisów, jak zasadnie zauważył Prokurator Generalny, jest rażące i miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, albowiem skutkowało nieuprawnionym wymierzeniem oskarżonej A.B. za przypisane jej przestępstwo z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt kary ograniczenia wolności oraz nieorzeczeniem nawiązki, której orzeczenie w myśl przepisu ust. 5 przywołanego przepisu było obligatoryjne.

Konkludując: zaistniałe naruszenie przepisów prawa jest rażące i miało istotny wpływ na treść wyroku, konieczne jest więc uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w J. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, który w ponownym postępowaniu będzie mieć na względzie poczynione uwagi.

Mimo zasadności podniesionych zarzutów zbędne byłoby uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, albowiem przywołane w kasacji uchybienia, mimo wskazania zakresu zaskarżenia „w całości” koncentrują się wyłącznie na błędnie orzeczonej karze zasadniczej i braku orzeczenia o nawiązce, nie dotyczą więc kwestii winy oskarżonej, zatem przedmiotem ponownego postępowania będzie wyłącznie potrzeba wydania rozstrzygnięcia o karze i nawiązce.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.